

Kursus paa $2\frac{2}{3}$ Aar, blev der her foreslaaet et Kursus paa $3\frac{1}{2}$ Aar. Aarsagen til, at man foreslog et saadant Kursus paa $3\frac{1}{2}$ Aar, var, at Undervisningsraadet udtalte, at det ikke kunde „tilbageholde nogen Frygt for, at de Krav, der efter Kommissionsflertallets Forslag stilles til de studerendes Evne til Stofoptagelse, er for store i Forhold til den begrænsede Tid, der er til Raadighed“. Det var altsaa i Henhold hertil, man havde foreslaaet en Uddannelsestid af $3\frac{1}{2}$ Aar for Landbrugets Teoretikere. Og da vi, Mindretallet, var fuldt ud rede til at aabne Adgang for dem til en Uddannelsestid, som er fuldt ud tilstrækkelig til at bringe Undervisningen paa Højde med Tidens og Udviklingens Krav, sluttede vi os til Kravet om disse $3\frac{1}{2}$ Aar.

De to Erklæringer, henholdsvis fra Undervisningsraadet og Tilsynsraadet, blev af Landbohøjskolens Direktør tilstillet den højtærede Landbrugsminister, ledsaget af en Skrivelse, der indeholder betydningsfulde Momenter, idet nemlig Direktøren, efter at Sagen havde været til Behandling i Landbohøjskolens Undervisningsraad, er kommet til en Opfattelse, der, som det vil ses, i alt væsentligt er den samme som den, hvorpaa Folketingsmanden for Horsens Landkreds og jeg havde bygget vort Mindretalsforslag, medens Direktøren hidtil som Formand for Kommissionen havde sluttet sig til Kommissionens Flertals Anskuelse. Direktøren peger nemlig i sin Skrivelse paa den af mig nys omtalte Frygt for, at de studerendes Evne til Stofoptagelse ikke vilde strække til, saaledes at man kunde begrænse Kursuset til $2\frac{2}{3}$ Aar. Han siger dernæst — med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg tillade mig at oplæse enkelte Linier —: „Der er derfor, siden jeg i sin Tid gav Kommissionsflertalsforslaget min Tilslutning, opstaaet nogen Tvivl hos mig om, at der ved Gennemførelsen af dette Forslag vil faas en Undervisning, som svarer til Formaålet,“ og Direktøren fortsætter: „idet Studietidens Forlængelse formentlig væsentlig vil medgaa til at skaffe de studerende fornøden Tid til Tilegnelse af det Kundskabsstof, som

nu meddeles i $1\frac{2}{3}$ Aar“. Han udtaler endvidere, at han, formentlig i Overensstemmelse med en Del af Undervisningsraadets Medlemmer, stedse har været betænkelig ved at opgive det nuværende Kursus, som trods enkelte Mangler dog har virket godt i over 50 Aar, og det har været stærkt besøgt; han nærer Betænkelighed ved at opgive det, saa længe man ikke har Erfaringer for, hvorledes et nyt Kursus paa $2\frac{2}{3}$ Aar vil virke, og hvorledes det vil blive besøgt. I Henhold hertil udtaler han sin Tilslutning til det af Tilsynsmændene tiltraadte Forslag fra Mindretallet i Undervisningsraadet, idet han siger, at det har den Fordel at gaa forsøgsvis til Værks og ikke at foregribe noget. Det vil altsaa ses, at Landbohøjskolens Direktør nu indtager et Standpunkt, der er i al ønskelig Overensstemmelse med det Standpunkt, som den ærede Folketingsmand for Horsens Landkreds og jeg har indtaget. Efter at den højtærede Landbrugsminister havde modtaget denne Direktørens Svarskrivelse med de to Indlæg fra henholdsvis Undervisningsraadet og Tilsynsraadet, stillede han sig resolut paa Kommissionsflertallets Standpunkt, altsaa uden at tage noget Hensyn til den af Tilsynsraadet enstemmigt afgivne Erklæring. Det var øjensynligt Landbrugsministerens Hensigt at søge hele Omordningen gennemført administrativt, idet der i Skrivelsen til Landbohøjskolens Direktør angaaende denne Sag blev rettet stærk Opfordring til at søge Sagen gennemført uden særlig Bevilling, og der føjedes til, at hvis dette kunde lade sig gøre, skulde Sagen have været gennemført allerede i afvigte Efteraar. Dette lod sig imidlertid ikke gøre, Sagen kunde iværksættes, men den kunde ikke gennemføres uden særlig Bevilling, hvilket Tilsynsraadet ved en Skrivelse af Juli i Fjor tillod sig at anføre overfor den højtærede Landbrugsminister samtidig med, at vi — Tilsynsraadet — opfordrede Ministeren til at overlade Spørgsmalets Afgørelse til Rigsdagen, en Ordning, der ogsaa af den Grund synes os ubetinget at maatte foretrækkes, da Talen her er om et Spørgsmaal af vidtrækkende Betydning, og om hvis rette Løsning Meningerne dels